

Blestem de mamă

George Coșbuc

Frunză verde tulburea,
Avea Lena nici ca ea
Trei feciori frumoși avea;
Trei feciori și-o fată mare
Lena cea veselă are.
Trei feciori ca niște zmei,
De-a dragul să cauți la ei,
Iar copila răzătoare,
Subțirea și-ncântătoare
Ruptă dintr-un raz de soare:
Mult cu mă-sa semăna,
Deci Lenuță-o boteza
Pe numele maică-sa.
Câți feciori au fost prin țară
Toți venit-au să o ceară,
Mândri și viteji feciori,
Venit-au ca pețitori.
Dar Lenuța, ți-e mirare,
Răspundea la fiecare,
Că-i prea tânără și-așa
Încă nu s-a mărita.
Mai la urmă s-arătară
Pețitori din altă țară:
Doi feciori, ca două flori.
Lenuța cât ce-i vedea
Mamei sale-așa zicea:
Vezi, iubită maica mea!
Din voinicii acești doi,
Cari au venit azi la noi,
Mie-mi place unul tare
Și la mers și la cătare,
Că-i înalt și subțirel
Și m-aș duce după el!
Dar Lena pe gânduri sta;
Gândurile-o frământa
Și cu jale cuvânta:
Draga mea, Lenuță fată!
Fiind așa-ndepărtată
Dor de tine-o să m-apuce,
La mine cin te-a aduce!?
Doi fii ai Lenei strigau
Și din gură cuvântau:
Pe Lenuța nu o da

Și de noi n-o strămuta!
Dar feciorul cel mai mic,
Constantin, copil voinic,
Lăcrima din ochi cu jale
Și așa-i zise mamei sale:
Nu ești, mamă, cu dreptate
Nici la soră, nici la frate!
Că suntem doară trei frați,
Toți crescuți ca niște brazi
Și noi ți-om pute aduce
Pe Lenuța ta cea dulce!
Ascultă, mamă iubită,
Pe Lenuța o mărită:
N-o lasă nemăritată,
Pire-ar cât de-ndepărtată:
Căci, de te-a ajunge dor
Io-ți rămân doară fecior.
Eu la dânsa duce m-oi,
Acasă aduce-o voi.
Și Lena se-ndupleca
Pe Lenuța-o mărita.